

I. E. RUBIN :

Stepanove sanje.

(Konec.)

Takrat so se Stepanu sanjale čudovite stvari. Zdelo se mu je, da spi z odprtimi očmi. Tam ob bregu še vedno lete rakete — pa ne tako nizko, samo do vrha gradu — vse više, više. Ena od njih je segla prav do neba; tam se je razpršila in je v podobi zvezd padala na zemljo. Naenkrat pa se je zgodilo, da so se odprla nebeška vrata, in zlate žareče rakete so se vsipale iz nebes in so letele nadgorami ter zasipale gore okolo-inokolo Bleda z zlatom in srebrom. Med njimi so se vsipale rože in so napolnile vse vrhove, za zožami pa je priplavala čudnolepa barčica, polna pisanih svetlih balončkov in je šla naravnost na jezero. Na jezeru je bilo vse v žarečem ognju.

Hipoma se je oglasil zvon izpod jezerskih valov. Zvonil je tako, da so vsi obstali. Priplavale so na temnih čolnih jezerske vile z velikimi zlatimi lasmi, z belimi oblekami, s smehljajočimi obrazi. Dolga vrsta jih je bila, in povodnji možički so ležali poleg njih. Nazadnje pa je prišel lep visok čoln, in v njem je sedel lep mladenič, oni grajski sin, ki je nekoč utonil v jezeru. V tej lepi noči je prišla rešitev, in grajski sin je prišel zopet na dan. Za njim je šla tista lepa nebeška barčica, in v njej je Stepan zagledal ona dva mlada človeka, ki ju je videl zvečer v čolnu. Sedela sta kakor zvečer in sta vsa srečna gledala za čolni, ki so plavali pred njima. Vsi čolni so se pomikali sami — brez čolnarjev — in valovi so peneče pluskali ob njih. Tako je šel ves izprevod po jezeru. Z gor so se vsipale žareče rože, ognjene zvezde so padale z neba in rakete, podobne nebeškemu žarkom, so se vsipale nad celo pokrajino in so padale v valovje. Valovi so se penili in so vstajali kakor srebrni grebeni, ki rastejo in kipe razjarjeni od nebeškega ognja.

Zvon v jezerskih globočinah je zvonil z vedno bolj razločnim glasom. Boljinbolj je njegov glas premagoval šumenje kipečih valov in se je razlegal nad vso jezersko planjavo. Bližeinbliže so se slišali njegovi zmagoslavni udarci.

Hipoma so se valovi nakopičili — in zvon, krasen in velik, je priplaval nad valove. Jezerske vile so ga obdale okolo-inokolo in so zaplesale ples, da so vode zašumele. Grajski sin je stopil na rilec svojega čolna in se je oziral po jezeru naokrog. Takrat sta priplavala v njegovo bližino dva mlada človeka v nebeškem čolnu. Grajski sin ju je zagledal in ju je pozdravil z roko. Približal se je s prijaznim obrazom in je govoril nerazumljive besede. Kar so zaklicali glasovi. „Svatba, svatba! . . .“ Zvon je zazvonil z mogočnim glasom, da je odmevalo med šumenjem vod. Vile so zaplesale okolo čolna.

„Sedaj povabim vas vse v svoje jezersko kraljestvo,“ je rekel grajski sin . . .

Melita Rojičeva: Bled.

Zvon je čudno zadonel in je izginil v jezerske valove — vile so se izgubljale v sivih meglah, ki so vstale iz vod — čoln grajskega sina je plaval za njimi, in zagrnile so ga srebrne pene; za njim je izginil tudi nebeški čoln z mladim parom.

Glasovi so utihnili, šumenje je pojenjalo — svetloba na nebu je ugašala — rože so padale bolj in bolj redke — rakete so prenehale — zvezdna noč, lepa in mirna, je zavladala nad jezerom.

Stepan se je v sanjah čutil, kam je vse izginilo, in si je mislil, kod drži pot v podjezersko kraljestvo, kamor je povabil grajski sin vse, ki so na jezeru rajali.

Tako je sanjal Stepan po oni noči. Ko se je zjutraj zbudil, je stalo solnce že visoko na nebu, in zunaj je sijal jasen dan. Stepan se je spomnil vsega. Komaj je mogel razločevati, kaj je bilo res in kaj so bile sanje. Ko je prišel s teto k jezeru, je videl tam nekaj čolnov ob bregu, in ugasli balončki so bili na njih. V senci dreves sta sedela dva mlada človeka, ki ju je Stepan videl v sanjah.

„Vendar je bilo res,“ si je mislil in je gledal preko jezera, kjer je videl v noči nepozabne nebeške prizore.

Stepanu se je zdelo, da je vse to mogel videti samo na Bledu in je prosil teto, naj z njim vsako leto pride na Bled. Teta mu je to tudi obljubila.

IVO TROŠT:

Leseni Jakob.

(Dalje.)

3.

artin v Zagreb — Martin iz Zagreba, pravijo Hrvati. Nič bolje se ni godilo lesenemu Jakobu — študentu. Doma je bil šolo že davno obesil na najvišji klin v hlevu. Spominjal se je učilnice samo še kot — mučilnice, kjer so ga zasmehovali in se mu rogali vrstniki in vrstnice navzlic učiteljevim opominom in dokazom. Često je domov grede pokazal tudi leseni Jakob z lastno pestjo, da tako ni prav.

Vse zaman.

Izlahka in nevede je pozabil, kdaj se je otrešel tiste peščice naukov, ki so se ga prijeli v šoli. Volkov Lojze je bil boljše glave, pa jih je obdržal, in to mu je koristilo pozneje.

Od doma sta se oba težko poslavljal.

Tegljjev kar ni mogel iz hleva tisti večer pred odhodom, v kolarnici je celo dvakrat vzel v roke bič in poizkusil, če še poka kakor navadno. Slutil je, da bo poslej sukal pero, knjigo . . . Kar mrz ga je stresel.